

названията на тези обекти да се превърне в много сериозен източник за информация. А това повишава доказателствената стойност на изводите на автора.

Природните маркери: цвят на скалите, падане на мълнии, наличие на вода и т.н. са много важни в процеса на сакрализация на едно или друго място. Това е особено характерна за митологичното мислене закономерност, чрез която виртуалната реалност на мита се представя като „естествена“, обективна. Всяка точка от пространството придобива знакова стойност, чието конкретно съдържание се променя съобразно динамиката на етническите процеси, но запазва своя първоначален култов характер.

Знанието за съкровището е сигурен код за сакрализация на пространството, за узаконяване на дадено място като „своя“ територия. Заравянето на скъпоценни (като материална и преди всичко, символна стойност) вещи е стара европейска практика, засвидетелствана широко и в древна Тракия. Тук знанието за заровеното съкровище е определяло избора на владетеля. Вратата в наличието на такова „тайно“ знание досега вдъхновява иманярите, които разрушават не един паметник от древността, водени от фикцията, че могат да „разчитат“ разни „нишани“, записани в скалните пукнатини.

„Манастирът“, с различни християнски култови варианти, има висока доминираща позиция в структурирането на пространството като сакрално, продуцирана от верския рефлекс на потиснатото българско население по време на турското владичество. Разполагането на този средновековен духовен топос „горе“ отразява неговата стойност в сакралната ценностна скала. Фолклорното съзнание винаги търси квазиисторически и квазиархеологически следи, които да „удостоверят“ реалността на манастира. В. Демирев изнася много архивни данни за наличието на култово почитане на тези места, за ролята им в празничния календар на областта - един изключително богат доказателствен материал, който повишава доверието в неговите